

Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 12, 2017

Nummer 12, 2017

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:5046](#) 06-06-2017

afdelingssecretaresse/Algemeen Ziekenhuis Westfriesgasthuis, thans Ziekenhuizen West-Friesland en Waterland

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:6045](#) 31-05-2017

Monarch/Zilveren Kruis

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:2998](#) 22-05-2017

X/Y

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:2008](#) 10-05-2017

Gezondheidscentrum voor Asielzoekers B.V./GGZ-consulent

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:2006](#) 04-05-2017

MEE IJsseloevers/consulent

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:2287](#) 26-04-2017

Noorderbreedte/Topfunctionaris

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2017:1905](#) 04-04-2017

Lentis Maatschappelijke Onderneming/werknemer

College van Beroep voor het bedrijfsleven

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2017:203](#) 22-06-2017

Clara Wichmann-fonds/NZa

Tuchtcolleges

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven,
ECLI:NL:TGZREIN:2017:63 28-06-2017

X/Y

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage,
ECLI:NL:TGZRSGR:2017:104 27-06-2017

X/Y

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,
ECLI:NL:TGZRAMS:2017:74 27-06-2017

X/Y

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage,
ECLI:NL:TGZRSGR:2017:102 27-06-2017

X/Y

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam,
ECLI:NL:TGZRAMS:2017:75 27-06-2017

X/Y

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2017:187 15-06-2017

X/Y

Uitspraken zonder ECLI

College voor de Rechten van de Mens 21-06-2017

UMC/pedagogisch medewerker

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

X/Y

Klaagster verwijt verweerster misleiding, onbetrouwbaarheid en onzorgvuldig handelen bij ooglidcorrecties. De klacht wordt gedeeltelijk gegrond verklaard en verweerster krijgt gedeeltelijke ontzegging van de bevoegdheid om het beroep van arts uit te oefenen.

Feiten

In juni 2015 heeft klaagster een intake gehad bij verweerster, die haar door de schoonheidsspecialiste was aangeraden als chirurg met veel praktische ervaring. Verweerster hield consulten in de salon van de schoonheidsspecialiste. Er werd afgesproken een boven- en onderooglidcorrectie aan beide ogen te doen. Beide correcties zouden in één ingreep worden verricht. De duur van het gesprek was dertig minuten. Verweerster heeft klaagster een formulier met informatie, de datum voor de ingreep en een receptenbriefje voor twee tabletten Bromazepam 6 mg, waarvan één een uur voor de behandeling in te nemen, alsmede voor zaken voor de verzorging thuis na de operatie meegegeven. Er is geen verslag van dit consult.

De ingreep heeft plaatsgevonden op 7 augustus 2015. Vlak voor de ingreep heeft verweerster klaagster het informed consent-formulier laten lezen en ondertekenen. Tijdens de ingreep heeft een bloeding plaatsgevonden aan het rechter onderooglid.

In de maanden daarna zijn er diverse controles geweest. Klaagster heeft aangegeven verschil te zien tussen linker en rechter wal. Uit de op 27 november 2015 gemaakte foto's blijkt dat er nog altijd sprake is van een lichte zwelling aan de ogen en dat de oogleden van klaagster van het oog af staan. Eind januari 2016 is klaagster bij de afdeling Plastische Chirurgie in het ziekenhuis geweest om te spreken over correctie. Op verzoek van klaagster heeft verweerster toegezegd en schriftelijk bevestigd deze operatie te betalen.

Klaagster verwijt verweerster misleiding, onbetrouwbaarheid en onzorgvuldig handelen, hetgeen uiteenvalt in de volgende klachtonderdelen:

(i) het geven van foute informatie. Verweerster beweert chirurg te zijn, terwijl ze geen

specialisatie heeft en in het BIG-register is geregistreerd als basisarts;

(ii) het geven van onvoldoende informatie. Verweerster heeft geen informatie gegeven over de complexiteit en het verhoogde risico bij onderooglidcorrecties, noch over de diverse opties van operatieve ingrepen bij dit soort correcties. Verweerster heeft klaagster het informed consent-formulier enkele minuten voor de ingreep laten tekenen.

(iii) onzorgvuldig handelen: de ingreep is niet goed gedaan, er was een slechte voorbereiding, er is slordig en gehaast gewerkt/geopereerd met een machientje en er was een paniekerige aanpak van de bloeding;

(iv) afschuiven van eigen verantwoordelijkheid tijdens de operatie zelf en de eerste maanden van nazorg/controlemomenten.

Oordeel

Ad (i) Op het toestemmingsformulier is de term 'chirurg' gebruikt waarmee verweerster de indruk heeft gewekt chirurg te zijn. Verweerster heeft naar eigen zeggen aan klaagster aangegeven dat zij als AGNIO heeft gewerkt op de afdeling cardiochirurgie en in opleiding is geweest tot cardio-thoracaal chirurg, maar dat zij zich vervolgens meer wilde focussen op de cosmetische kant van de chirurgie. Verweerster heeft daarmee niet duidelijk aangegeven géén chirurg maar basisarts te zijn en derhalve foutieve informatie verschaft aan klaagster.

Dit klachtonderdeel is gegrond.

Ad (ii) Op grond van artikel 7:448 lid 1 en lid 2 van het Burgerlijk Wetboek (BW) hoort de arts de patiënt op duidelijke wijze, en desgevraagd schriftelijk, in te lichten over het voorgenomen onderzoek en de voorgestelde behandeling en over de ontwikkelingen omtrent het onderzoek, de behandeling en de gezondheidstoestand van de patiënt. Daarbij geldt dat naarmate de aard van de ingreep en de mogelijke complicaties ingrijpender zijn, en – zoals in casu – een medische noodzaak van de behandeling ontbreekt, er een verzwaarde informatieplicht geldt en dat zwaardere eisen worden gesteld aan de verslaglegging in het medisch dossier.

Klaagster heeft van verweerster een algemene folder ontvangen. De voor deze ingreep relevante informatie over risico's en complicaties ontbreekt daarin. Op het toestemmingsformulier zijn niet alle veel voorkomende complicaties uitputtend vermeld, noch de zeldzame catastrofale risico's, die op grond van het voorgaande wel hadden moeten worden vermeld. Verweerster heeft het informed consent-formulier niet tijdig laten lezen en ondertekenen. De patiënt moet in de gelegenheid zijn de informatie te verwerken en deze zo nodig met anderen te bespreken. Het formulier vlak voor de reeds ingeplande ingreep laten

lezen en ondertekenen, terwijl klaagster onder invloed is van een tablet Bromazepam, is strijdig met de rechtspraak naar aanleiding van de eerder genoemde wetsartikelen uit de Wet geneeskundige behandelingsovereenkomst (WGBO) en met artikel 3.3 sub e van de 'Leidraad plastische chirurgie en esthetische behandelingen in particuliere klinieken'.

Ook dit klachtonderdeel is gegrond.

Ad (iii) Blijkens de stellingen van klaagster en haar antwoorden ter zitting, die niet (voldoende) concreet zijn weersproken zijdens verweerster, is de voorbereiding voor de operatie niet correct geweest. Verweerster heeft onvoldoende lichamelijk onderzoek verricht. Zij had onder andere de elasticiteit van de oogleden dienen te bekijken en klaagster dienen te bevragen op het hebben van droge ogen. Al deze gegevens zijn van essentieel belang voor het bepalen van de operatietechniek en een goede voorbereiding.

Dit subonderdeel is gegrond.

Ad (iv) Nog los van het feit dat niet is komen vast te staan of klaagster uit zichzelf of daarnaar gevraagd door verweerster heeft aangegeven in het verleden wel eens een klap op haar oog te hebben gehad, ziet het RTG een vraag hierover als medische informatie en niet als een poging van verweerster om het ontstaan van de bloeding op klaagster af te schuiven. Dit klachtonderdeel is ongegrond.

De klacht is gezien al het voorgaande gedeeltelijk gegrond. Bij het opleggen van de maatregel weegt het RTG mee dat de dossiervoering ver onder de maat is. Belangrijke informatie ontbreekt, de informatie in het dossier is onvolledig en op de papieren staan geen gegevens van de patiënt, zoals naam en BSN-nummer.

Voorts is noch uit het dossier, noch naar aanleiding van de vragen van het RTG ter zitting gebleken dat verweerster bekwaam was om boven- en onderooglidcorrecties uit te voeren. Zij heeft daartoe geen geregistreerde opleiding genoten. Niet is komen vast te staan hoe vaak verweerster onderooglidcorrecties heeft bijgewoond of onder supervisie uitgevoerd. Dit betekent dat verweerster deze operatie niet bij klaagster had mogen uitvoeren.

Ten slotte acht het RTG het kwalijk dat verweerster geen achtervang heeft geregeld bij een van de omliggende ziekenhuizen voor het geval zich een calamiteit voordoet.

Gezien de gegrond verklaarde klachtonderdelen en deze omstandigheden legt het RTG de maatregel op van een gedeeltelijke ontzegging van de bevoegdheid het beroep van arts uit te oefenen, te weten om boven- en onderooglidcorrecties te verrichten.

mr. L. van Duyneveldt-Franken

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 28-06-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2017:63

Zaaknummer: 16198

Wetsartikelen: 47 Wet BIG en 7:448 lid 1 en lid 2 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een klacht tegen een bedrijfsarts (verweerder), die gedeeltelijk gegrond gaat. Verweerder heeft ten onrechte en zonder klaagsters toestemming medische gegevens verstrekt aan haar werkgever. Daarnaast heeft hij mededelingen gedaan die niet noodzakelijk zijn. Daarmee heeft hij in strijd gehandeld met de Leidraad Bedrijfsarts en privacy. Vanwege de wezenlijke tekortkoming op dit punt en het tonen van te weinig inzicht hierin door verweerder komt het RTG Den Haag tot een berisping.

Feiten

Klaagster werkt als incassomedewerkster. Zij heeft zich op 2 mei 2016 bij haar werkgever ziek gemeld. Op 3 mei 2016 heeft verweerder (bedrijfsarts) op verzoek van haar werkgever telefonisch contact met haar opgenomen vanwege klaagsters bovengemiddelde verzuimfrequentie. Verweerder heeft naar aanleiding daarvan en na een spreekuur rapportages aan de werkgever verstrekt, waarin hij de aard en inhoud van klaagsters medische problemen omschrijft.

Op 19 mei 2016 heeft klaagster zich opnieuw ziek gemeld. Bij brief van 31 mei 2016 heeft haar werkgever klaagster bericht dat de ziekmelding niet wordt geaccepteerd, nu uit de rapportage van verweerder is gebleken dat zij volledig belastbaar is voor haar werk. Diezelfde dag vraagt klaagster bij het UWV een deskundigenoordeel aan. Bij brief van 12 juli 2016 heeft het UWV een verzekeringsgeneeskundige rapportage overlegd. De conclusie luidt dat klaagster per geschildatum 19 mei 2016 niet geschikt te achten is voor het eigen werk.

Op 29 juli 2016 heeft verweerder klaagster op verzoek van de werkgever thuis bezocht. Hij schrijft daarover in een brief naar de werkgever dat klaagster zich verwijtend, niet coöperatief en onvriendelijk opstelde. Tevens heeft klaagster het vertrouwen in hem opgezegd en, aldus verweerder, is niet uit te sluiten dat zij in een andere bedrijfsarts ook het vertrouwen zal opzeggen als deze aandringt op re-integratie. Hij doet opnieuw mededelingen over de aard en

inhoud van de medische problematiek van klaagster en concludeert dat zij momenteel arbeidsongeschikt is. Daarna is verweerder niet meer bij de begeleiding van klaagster betrokken geweest.

Klaagster verwijt verweerder (i) dat hij haar privacy heeft geschonden door medische gegevens te verstrekken aan de werkgever, (ii) dat hij de gezondheid en het herstel van klaagster heeft gesaboteerd, (iii) dat hij de goede arbeidsrelatie tussen klaagster en haar werkgever heeft verstoord, (iv) dat klaagster een advocaat heeft moeten inschakelen en (v) dat hij verantwoordelijk is voor de arbeidsongeschiktheid van klaagster.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Den Haag (RTG) oordeelt dat verweerder ten onrechte privacygevoelige informatie aan de werkgever heeft verschaft. Dergelijke informatie mag alleen gegeven worden met toestemming van de betrokkene en zelfs dan moet worden bezien met welk doel de gegevens aan de werkgever worden verstrekt. De bedrijfsarts moet zich in dat geval beperken tot de informatie die noodzakelijk is voor een goed herstel en re-integratie bij de werkgever. Klaagster heeft nooit toestemming gegeven om deze gegevens te delen.

Het verweer dat de werkgever al op de hoogte was van klaagsters klachten snijdt geen hout. Verweerder had zich moeten houden aan de voor hem geldende Leidraad Bedrijfsarts en privacy (in het bijzonder hoofdstuk 2, paragraaf 2 sub 2c en paragraaf 4 onder 3). Klachtonderdeel (i) is dan ook gegrond.

Omdat het RTG alleen beoordeelt of verweerder de zorg heeft betracht die hij behoorde te betrachten jegens klaagster, wordt hierna alleen nog klachtonderdeel (ii) behandeld. De klacht blijkt op dat punt echter ongegrond. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat hij een gedragsmatige en gedragsgestuurde aanpak voorstaat. Uit de rapportages blijkt dat verweerder oog heeft gehad voor de betekenis en het effect van de paniekaanvallen die klaagster ervaart. Hij lijkt zich daarom terdege bewust van de ernst van de psychische klachten. Toch heeft hij, door zich vooral te hebben gericht op de gedragsmatige aanpak, geen stappen uit de Richtlijn psychische klachten genomen. Daartegenover staat dat klaagster niet langdurig arbeidsongeschikt was en er daarom, conform de richtlijn, terughoudend mocht worden gehandeld op dat punt. De gedragsmatige aanpak stond derhalve op gespannen voet met de richtlijn, waardoor de ondersteuning van klaagster te wensen overliet, doch niet in die mate dat het RTG deze handelwijze tuchtrechtelijk verwijtbaar acht.

Doordat klachtonderdeel (i) gegrond is, heeft verweerder in strijd gehandeld met de zorg die hij ten opzichte van klaagster behoorde te betrachten conform artikel 47 lid 1 Wet BIG. Omdat

verweerder op dit punt ernstig tekort is geschoten en onvoldoende blijk heeft gegeven van inzicht hierin, kan niet worden volstaan met een waarschuwing. Het RTG acht daarom een berisping passend en noodzakelijk.

mr. M.T. Schagen

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 27-06-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2017:102

Zaaknummer: 2016-298

Advocaten: mr. M. Christe

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een klacht tegen een kinderarts. Klaagster is de moeder van E. E moest na de geboorte in het ziekenhuis worden opgenomen met meerdere ribfracturen en een subduraal hematoom. Na verschillende onderzoeken, gesprekken met de ouders en intercollegiaal overleg wordt besloten melding te doen bij het AMHK. De klacht dat de melding in strijd is met het stappenplan van de KNMG-Meldcode kindermishandeling en huiselijk geweld wordt door het RTG ongegrond verklaard.

Deze zaak wordt gezamenlijk behandeld met ECLI:NL:TGZRAMS:2017:76. De zaken betreffen beiden dezelfde klacht in dezelfde casus tegen een kinderarts. Het oordeel van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam (RTG) is eveneens eensluidend.

Feiten

Klaagsters zoon E is in mei 2016 geboren met vacuüm extractie. Op 13 juni 2016 is E met de ambulance naar het ziekenhuis gebracht in verband met hoesten, grauw zien, slecht drinken en apnoe. Zijn gewicht was lager dan het geboortegewicht. Op de buik werden blauwe plekken gezien. De diagnose blijft een tijdje onduidelijk. Op 14 en 15 juni 2016 worden verschillende onderzoeken gedaan. Verweersters raken als kinderarts bij de casus betrokken, waarbij verweerster in ECLI:NL:TGZRAMS:2017:75 in beeld komt als superviserend kinderarts. Verweerster in ECLI:NL:TGZRAMS:2017:76 komt op 15 juni 2016 in beeld bij intercollegiaal overleg in haar functie als aandachtsfunctionaris kindermishandeling.

De radioloog komt op 15 juni 2016 voor wat betreft de skeletstatus tot de conclusie dat er bij E verdenking is op een ribfractuur, hij waarschijnlijk een gebroken scheenbeen en ellepijp heeft en dat sprake is van een wijde fontanel zonder oorzaak. Een aantal foto's wordt dan ter herbeoordeling opgestuurd naar het AMC. De arts aldaar adviseert om een CT-schedel te maken ter uitsluiting van intercraniële bloedingen. Verweersters hebben naar aanleiding van deze bevindingen contact met elkaar. Er wordt een CT-schedel gemaakt, waarvan de ouders

op de hoogte zijn gebracht. De conclusie van de CT-schedel is dat sprake is van een subduraal hematoom.

Op 16 juni 2016 heeft de superviserend kinderarts (verweester) een gesprek met de ouders van E. Daarna bespreken verweersters samen nog eenmaal de casus en worden er foto's gemaakt van de verkleuringen op de buik van E, waar klaagster geen verklaring voor heeft. Ook heeft de superviserend kinderarts (verweester) nog een gesprek met de ouders en het consultatiebureau, waarvan de ouders hadden aangegeven dat zij daar al een aantal keer aan de bel hadden getrokken. De huisarts en het consultatiebureau konden dit niet bevestigen. Daarna doet zij een melding bij het AMHK. Op 21 juni 2016 wordt E ontslagen en ondergebracht bij een pleeggezin. Op 29 juni 2016 wordt een tweede skeletstatus gemaakt, waar aanzienlijk meer ribfracturen beiderzijds zichtbaar zijn.

De klacht tegen beide verweersters luidt dat zij zich niet hebben gehouden aan stap 1 van de KNMG-Meldcode kindermishandeling en huiselijk geweld. Verweersters hebben overhaast, zonder voldoende onderzoek een verdenking van kindermishandeling tegen de ouders naar buiten gebracht.

Oordeel

Op grond van artikel 5.2.6 van de WMO hebben artsen een meldrecht en mogen zij zonder toestemming gegevens verstrekken aan het AMHK als dat noodzakelijk is om kindermishandeling te stoppen of een redelijk vermoeden daarvan te onderzoeken. De KNMG-Meldcode kindermishandeling en huiselijk geweld helpt artsen bij het maken van een afweging door middel van een stappenplan. Stap 1 van het stappenplan luidt dat de arts die kindermishandeling vermoedt of vaststelt alle aanwijzingen verzamelt die zijn vermoeden of constatering kunnen onderbouwen of ontkrachten en deze vastlegt in het medisch dossier. Gelet op de klacht die voorligt, moet worden beoordeeld of verweersters zich hieraan gehouden hebben.

Het RTG Amsterdam oordeelt van wel. Er was sprake van een terecht vermoeden van toegebracht letsel waardoor de veiligheid van E in gevaar was. Uit het medisch dossier blijkt niet dat de melding overhaast is geweest of dat uitsluitend is gezocht naar de bevestiging van de onterechte veronderstelling dat E was mishandeld. Er is uitgebreid onderzoek gedaan, waarbij breed is gedacht.

Door klaagster is tot slot nog naar voren gebracht, onder overlegging van rapporten van een emeritus hoogleraar neonatologie, dat de ribfracturen en hersenbloeding waarschijnlijk zijn ontstaan door de geboorte met vacuüm extractie. Daarvoor vindt het RTG echter geen aanknopingspunt in het medisch dossier en acht dit onwaarschijnlijk.

De klacht tegen beide verweersters is ongegrond.

mr. M.T. Schagen

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 27-06-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2017:75

Zaaknummer: 2016/472

Advocaten: S.J. Berkhoff-Muntinga

Wetsartikelen: 1 KNMG Meldcode kindermishandeling en huiselijk geweld, 5.2.6 WMO en 47 lid 1
Wet BIG

RECHTSPRAAK

Monarch/Zilveren Kruis

In deze zaak gaat het om een naturaverzekerde die vorderingen cedeert aan een niet-gecontracteerde zorgaanbieder. De niet-gecontracteerde zorgaanbieder was gedurende een deel van de behandeling niet Wtzi toegelaten. De zorgverzekeraar weigert vergoeding vanwege een cessieverbod in de polisvoorwaarden. De kantonrechter oordeelt dat vergoeding voor zorglevering vóór Wtzi-toelating afstuit op het feit dat een Wtzi-toelating een voorwaarde is voor vergoeding van Zvw-zorg. Overige vergoeding stuit af op het cessieverbod met goederenrechtelijke werking, zodat de vorderingen niet konden worden overgedragen.

Feiten

Monarch is op 7 maart 2016 een zorgovereenkomst aangegaan met een naturaverzekerde van Zilveren Kruis. Monarch had geen overeenkomst met Zilveren Kruis en geldt aldus als niet-gecontracteerde zorgaanbieder voor de verzekerde.

Monarch Care BV ('Monarch') heeft sinds 29 april 2016 een Wtzi-toelating.

De verzekerde heeft op 5 juni 2016 een machtiging ondertekend waarin zij Monarch last en volmacht geeft tot het direct innen van haar facturen bij Zilveren Kruis. Ook heeft de verzekerde op 4 juli 2016 een akte van cessie ondertekend waarbij zij Monarch volmacht verleent tot aan beëindiging van de zorgovereenkomst de declaratie met Zilveren Kruis af te handelen. In die akte verklaart de verzekerde haar vorderingen op Zilveren Kruis over te dragen aan Monarch.

Monarch heeft Zilveren Kruis op 6 juni en 6 juli 2016 verzocht om betaling van facturen voor aan de verzekerde geleverde zorg. Zilveren Kruis weigert die betaling omdat in de polisvoorwaarden een cessieverbod is opgenomen.

Monarch betreft Zilveren Kruis daarop in rechte en vordert betaling van de facturen. Die vordering grondt zij op een toerekenbare tekortkoming van Zilveren Kruis in de uitvoering van de verzekeringsovereenkomst met de verzekerde, waarvan Monarch gezien de akte van cessie bevoegd zou zijn nakoming te vorderen.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt dat vergoeding van de werkzaamheden vóór 29 april 2016 afstuit op het feit dat Monarch voor die datum geen Wtzi-toelating had en dit als voorwaarde geldt om als zorginstelling in aanmerking te komen voor vergoeding in het kader van de Zorgverzekeringswet.

Vergoeding van de werkzaamheden na 29 april stuit af op het cessieverbod in de polisvoorwaarden. Aan dat cessieverbod komt, gelet op de gebezigde bewoordingen, goederenrechtelijke werking toe. Een vervreemding in strijd met dit verbod raakt de geldigheid van de overdracht. De vordering van de verzekerde op Zilveren Kruis is daarom niet overdraagbaar, dus ook niet aan Monarch.

De kantonrechter wijst de vorderingen af.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:6045

Zaaknummer: 5410673 CV EXPL 16-5490

Advocaten: A.L. Miedema en G.A. van den Berg

Wetsartikelen: 5 Wtzi, 13 Zvw en 3:83 lid 2

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om een klacht tegen een huisarts. Deze heeft in het derde trimester van de zwangerschap aan klaagster Ibuprofen voorgeschreven. Dit is zeer risicovol en om die reden contra-geïndiceerd. In casu levert het voorschrijven tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen op. Dat de huisarts vervolgens ook geen inzicht in haar handelen heeft gegeven – zowel in de interne klachtenprocedure bij de instelling, alsook tijdens het mondeling vooronderzoek en de zitting bij het Regionaal Tuchtcollege te Amsterdam – is ook tuchtrechtelijk verwijtbaar. De huisarts krijgt een berisping.

Feiten

Klaagster kampte op 30 januari 2016 met een kaakontsteking. In verband hiermee had zij in de aanloop van haar bezoek aan de huisartsenpost – op 30 januari 2016 – al diverse (spoed)tandartsen gezien. In de ochtend van 30 januari had de weekendtandarts klaagster een antibioticakuur voorgeschreven. Omdat klaagster die antibiotica niet kon binnenhouden, veel pijn had en haar kaak was opgezwollen, bezocht zij die dag ook de huisartsenpost. De moeder van klaagster was hierbij aanwezig. Klaagster was tijdens het bezoek 34 weken zwanger.

Verweerster was die dag waarnemend huisarts op de huisartsenpost. Tijdens het consult heeft zij klaagster onder meer Ibuprofen voorgeschreven. Verweerster heeft afwijzend gereageerd op het verzoek om klaagster op te (laten) nemen. Diezelfde avond is klaagster echter toch opgenomen. Dit gebeurde in het ziekenhuis waaraan de gynaecoloog van klaagster is verbonden.

In deze procedure wordt verweerster verweten dat zij klaagster medicijnen heeft voorgeschreven die schadelijk (hadden) kunnen zijn voor haar ongeboren kind. Ook wordt verweerster verweten dat zij niet naar klaagster heeft geluisterd en ook na afloop niet met

klaagster heeft willen spreken.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Amsterdam (RTG) oordeelt als volgt. Vaststaat dat het toedienen van Ibuprofen aan zwangere vrouwen in het derde trimester van de zwangerschap zeer risicovol is en om die reden als contra-geïndiceerd mag worden beschouwd. Verweerster is niet ter zitting verschenen en zij heeft schriftelijk evenmin toegelicht waarom zij desondanks Ibuprofen heeft voorgeschreven. Verder is door verweerster niet betwist dat klaagster verweerster nog op de contra-indicatie heeft gewezen, dat verweerster vervolgens door de apotheker is gebeld en dat zij desondanks bleef vasthouden aan haar advies zonder bijvoorbeeld een gynaecoloog te consulteren. Dit wordt verweerster door het RTG aangerekend. Ook heeft verweerster zich niet toetsbaar opgesteld. Dit alles maakt haar handelen volgens het RTG tuchtrechtelijk verwijtbaar.

Ook het tweede klachtonderdeel is volgens het RTG gegrond. Klaagster heeft uiteengezet hoe het consult is verlopen en dat verweerster niet heeft geluisterd naar de door klaagster geuite zorgen over de Ibuprofen. De moeder van klaagster heeft op verschillende momenten getracht om met verweerster in contact te komen om de gebeurtenissen te bespreken. Verweerster heeft de gemaakte afspraken echter telkens uitgesteld en deze uiteindelijk afgezegd. Volgens het RTG heeft verweerster hiermee niet de zorg betracht jegens klaagster en haar moeder die zij in haar hoedanigheid van huisarts had behoren te betrachten. Dat verweerster vervolgens ook niet is verschenen bij de behandeling van de interne klachtprocedure bij de instelling, noch bij het in het kader van de onderhavige procedure gehouden vooronderzoek of de zitting, maakt dat klaagster en haar familie een verklaring voor het handelen van verweerster, dan wel enig teken van begrip van de zijde van verweerster zijn onthouden. Ook dat is volgens het RTG tuchtrechtelijk verwijtbaar. Het RTG legt verweerster de maatregel van berisping op.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 27-06-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2017:74

Zaaknummer: 2016/158

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Aan een psychiater wordt verweten dat hij zich tegen de zin van patiënte op grensoverschrijdende wijze jegens haar heeft gedragen door seksuele en seksueel getinte contacten met haar te hebben gedurende een periode van enkele maanden in 2015, terwijl sprake was van een behandelrelatie tussen verweerder en klaagster.

Feiten

Klaagster is in 2006, 2008/2009, 2012 en 2014 in behandeling geweest bij verweerder. Verweerder heeft in 2014 of 2015 geen brief aan de huisarts van klaagster gestuurd ter afronding van de behandeling. Op 4 februari 2015 is klaagster naar de spoedeisende hulp van het D (hierna: D) gebracht. Op die dag is er (direct of indirect) contact geweest tussen partijen over de vraag of zij door verweerder kon worden opgehaald uit het D. Verweerder heeft haar niet opgehaald. In de maanden daarna is het karakter van de contacten intiem en lichamelijk geworden. Er is sprake geweest van uitwisseling van diverse sms-berichten met een intieme en/of seksueel getinte lading. Ook is sprake geweest van seksueel lichamelijke contacten en/of handtastelijkheden onder meer bij enkele onaangekondigde huisbezoeken van verweerder aan klaagster. Op 28 december 2015 heeft verweerder op verzoek van een advocaat van klaagster een verklaring over klaagster afgegeven die hij in zijn hoedanigheid van psychiater heeft ondertekend en waarbij hij klaagster aanduidde als 'patiënte'.

Klaagster verwijt verweerder dat er tegen haar zin seksueel getinte contacten hebben plaatsgevonden terwijl sprake was van een behandelrelatie. Verweerder heeft erkend in 2015 enkele maanden een meer dan vriendschappelijke relatie met klaagster te hebben gehad, waarbij sprake is geweest van seksueel getinte uitingen en gedragingen. Volgens hem kwam het initiatief hoofdzakelijk van klaagster en was er geen sprake van dwang.

Volgens verweerder kon ten tijde van het ontstaan van de 'relatie' in wezen niet meer gesproken worden van een psychiatrische behandelrelatie. Hij declareerde sinds medio 2014 niet meer, er was geen sprake van een psychiatrische stoornis of diagnose en derhalve was er

ook geen behandelplan.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) is van oordeel dat het verweerder in ernstige mate valt te verwijten dat deze gedragingen tijdens of direct aansluitend aan de professionele relatie hebben plaatsgevonden. Verweerder heeft nagelaten de behandelrelatie met klaagster op een duidelijke wijze af te sluiten. Hij is klaagster in de loop van 2014 blijven ontvangen in zijn praktijk terwijl de aard van de behandeling een minder psychiatrisch karakter kreeg. Eind 2015 heeft hij juist weer in zijn hoedanigheid van psychiater een verklaring geschreven ten behoeve van klaagster, waaruit evenmin blijkt dat de behandelrelatie zou zijn beëindigd. Daardoor heeft hij op nonchalante wijze de psychiatrische behandelrelatie laten vertroebelen en vrijwel naadloos laten overgaan in meer coachende, persoonlijke gesprekken zonder duidelijk psychiatrisch karakter en zonder bijbehorend behandelplan, terwijl die contacten vanaf februari 2015 zijn uitgemond in – in het licht van een behandelrelatie – grensoverschrijdende uitingen en gedragingen.

Verweerder had de behandelrelatie op duidelijke wijze moeten beëindigen en een afkoelingsperiode in acht dienen te nemen zonder dat zij met elkaar contact hadden. Bovendien was bekend dat klaagster in de laatste periode kampte met de nodige privéproblemen omtrent haar echtscheiding zodat verweerder zich had moeten realiseren dat er een zekere afhankelijkheid kon blijven bestaan.

Verweerder heeft door de grensoverschrijdende gedragingen in strijd gehandeld met de Richtlijn van de KNMG 'Seksueel contact tussen arts en patiënt: het mag niet, het mag nooit' en de KNMG gedragsregels voor artsen (2002). Aldus heeft hij in strijd gehandeld met het belang van een goede uitoefening van de individuele gezondheidszorg zoals bedoeld in artikel 47 eerste lid onder a van de Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg. De klacht van klaagster is dan ook gegrond.

Het RTG overweegt dat een voorwaardelijke schorsing passend is. Enerzijds is duidelijk dat verweerder heeft ingezien verkeerd te hebben gehandeld en dat het gebeurde hem reeds de nodige schade heeft berokkend. Anderzijds is het aan hem te maken verwijt te ernstig voor een minder vergaande maatregel.

De inschrijving van verweerder in het BIG-register wordt voor de duur van drie maanden voorwaardelijk geschorst met een proeftijd van twee jaar.

mr. L. van Duyneveldt-Franken

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 27-06-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2017:104

Zaaknummer: 2016-158

Wetsartikelen: 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

UMC/pedagogisch medewerker

Onderscheid op grond van godsdienst is verboden bij de arbeidsvoorwaarden. Onder arbeidsvoorwaarden vallen ook kledingvoorschriften. Het UMC discrimineert een pedagogisch medewerker door haar niet toe te staan haar onderarmen tijdens het werk te bedekken. De door de medewerker aangedragen alternatieven zijn door het UMC niet voldoende weerlegd.

Feiten De werkneemster werkt sinds tien jaar als pedagogisch medewerker bij het Universitair Medisch Centrum Utrecht (UMC). Vanwege haar islamitische geloof bedekt zij haar armen. Het UMC kent een 'beleid dienstkleding'. Dit beleid is gebaseerd op de richtlijn 'Persoonlijke Hygiëne medewerker' van de Werkgroep Infectie Preventie. Daarin staat dat medewerkers die op enig moment contact hebben met patiënten tijdens deze zorgcontacten dienstkleding dragen. De dienstkleding heeft korte mouwen. Eigen kleding met lange mouwen mag daar niet onderuit komen. Dienstkleding moet de onderarmen onbedekt laten zodat een goede handhygiëne mogelijk is. Omdat de werkneemster vaak fysiek contact heeft met patiënten staat het UMC haar niet toe haar onderarmen tijdens het werk te bedekken. Volgens de werkneemster discrimineert het UMC haar vanwege haar godsdienst. Het UMC stelt dat er geen sprake is van discriminatie. Volgens het UMC zijn de door de werkneemster aangedragen alternatieven voor het onbedekt laten van de onderarmen niet passend en/of niet werkbaar.

Beoordeling De verplichting om de onderarmen onbedekt te laten treft in het bijzonder personen die vanwege hun geloof hun onderarmen willen bedekken. Daarom is sprake van indirecte discriminatie. Dat is niet verboden als daar een goede reden, de objectieve rechtvaardiging, voor is. De verplichting om de onderarmen te bedekken bestaat om een zo goed mogelijke preventie tegen infecties te bereiken. Het UMC heeft daar belang bij. De werkneemster heeft alternatieven aangedragen voor het onbedekt laten van de armen bij contacten met patiënten. Deze alternatieven zijn het dragen van een wegwerpoverschort met lange mouwen, het dragen van losse wegwerpmouwen en het dragen van losse katoenen

mouwen. Verweerder heeft al deze alternatieven afgewezen. Ten aanzien van het wegwerpoverschort met lange mouwen heeft verweerder erop gewezen dat dit niet is bedoeld als dienstkleding, maar als beschermende kleding voor de zorgverlener. Vanwege de lange mouwen voldoet het wegwerpschort niet aan het draagvoorschrift. Volgens verweerder belemmeren deze lange mouwen een goede handhygiëne. Het UMC overtuigt het College er niet van dat deze alternatieven voor de werkneemster in haar werk als pedagogisch medewerker geen werkbaar alternatief zijn. Ook stelt het College op basis van foto's die de werkneemster heeft overgelegd vast dat het UMC haar beleid niet consequent uitvoert. Daarom slaagt het UMC er niet in aan te tonen dat het noodzakelijk is om de werkneemster te verplichten haar onderarmen onbedekt te laten. Het UMC maakt volgens het College jegens de werkneemster verboden onderscheid op grond van godsdienst.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: College voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 21-06-2017

Zaaknummer: 2017-77

RECHTSPRAAK

X/Y

In deze zaak gaat het om de beëindiging van een behandeling door een psychiater. Zowel het RTG als het CTG oordeelt dat dit in de gegeven omstandigheden kon en mocht. De in eerste instantie gestarte behandeling kon niet meer worden voortgezet. De overdracht van de behandeling en de begeleiding van klaagster is niet onzorgvuldig geweest.

Feiten

Klaagster is sinds 2008 in behandeling bij verweerder, in verband met traumagerelateerde problematiek. Verweerder is psychiater en werkzaam bij een GGZ-instelling. Klaagster kreeg in eerste instantie met name individuele therapie. Per augustus 2013 is zij gestart met een behandeling van drie jaar binnen een andere locatie van de genoemde GGZ-instelling. De behandeling bestond uit psychotherapie, farmacotherapie en deelname aan de ankergroep van de therapeutische gemeenschap ('TG'). Hierbij heeft klaagster een 'Deelnemersverklaring Therapeutische Gemeenschap' ontvangen. Daarin staat onder meer dat klaagster begrijpt dat het belangrijk is de bijeenkomsten binnen de TG bij te wonen, zowel voor haarzelf als voor de andere deelnemers. Ook staat in de Deelnemersverklaring dat klaagster verplicht is om iedere bijeenkomst bij te wonen, zich daartoe maximaal in te spannen en dat zij begrijpt dat haar deelname aan de TG moet stoppen als zij te vaak afwezig is in de ankergroep, de procesgroep of het dagelijks bestuur.

In het najaar van 2015 stagneerde de behandeling van klaagster. Zij had een emotionele terugval door het overlijden van haar vader en kon toen niet meer naar de therapiesessies binnen de ankergroep.

Hierover is, blijkens verschillende dossieraantekeningen, uitgebreid contact geweest tussen klaagster en verweerder. Onder meer is per e-mail besproken hoe de behandeling toch zou kunnen worden voortgezet. De behandeling is uiteindelijk stopgezet op het moment dat klaagster gedurende drie aaneengesloten maanden niet had deelgenomen aan de ankergroep.

De behandeling van klaagster is daarna overgedragen aan de afdeling 'Clinical Case Management' (CCM) van de instelling.

Klaagster verwijt verweerder in deze procedure dat hij:

- misbruik heeft gemaakt van haar kwetsbaarheid;
- haar behandeling vroegtijdig heeft beëindigd op formele gronden;
- haar op onzorgvuldige wijze verwezen heeft naar de afdeling CCM en zonder haar instemming;
- eenzijdig en onvolledig over haar heeft gerapporteerd.

Verweerder is van mening dat de kwetsbaarheid en het onvermogen van klaagster ertoe hebben geleid dat de behandeling is gestopt. Vanaf oktober 2015 is herhaaldelijk met klaagster gesproken over het feit dat zij niet meer voldeed aan de voorwaarden om de therapie voort te zetten, indien haar afwezigheid tot meer dan drie maanden zou oplopen. Er is (vervolgens) gekeken naar de mogelijkheden om de behandeling te hervatten. Toen dat niet ging, is ook gezocht naar alternatieven. De behandelrelatie was echter vastgelopen. Overeenstemming bereiken over een vervolgtraject bleek niet mogelijk. Verwijzing naar CCM was na overleg met collega's en zelfs de geneesheer-directeur aangewezen. Richting verweerder bleef klaagster zich echter verzetten tegen een verwijzing naar CCM. Anderzijds stemde zij toch in met het versturen van een aanmelding en het in gesprek gaan met CCM. Omdat CCM gespecialiseerd is in vastgelopen behandelrelaties, diende dit ook opgenomen te worden in de verwijzing. Overigens werd in de verwijzing door verweerder ook opgenomen dat de huidige behandeling vroegtijdig beëindigd diende te worden omdat klaagster niet meer in staat was aan de TG deel te nemen.

Het oordeel in eerste aanleg en in hoger beroep

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Eindhoven (RTG) heeft in eerste aanleg geoordeeld dat klaagsters klachten ongegrond zijn.

Het RTG bespreekt de eerste drie klachtonderdelen gezamenlijk en acht het voldoende aannemelijk dat klaagster bekend was met de voorwaarden voor deelname aan de behandelsetting zoals gestart in augustus 2013. In 2015 zijn er vervolgens problemen in de behandelrelatie ontstaan. Klaagster heeft ter onderbouwing van haar klachten weliswaar een aantal algemene stukken rondom de TG en de instelling waar zij verbleef in het geding gebracht, maar zij heeft nagelaten om haar medisch dossier te overleggen. Hierdoor worden de stellingen van klaagster volgens het RTG onvoldoende onderbouwd. Het verweer van

verweerder is daarentegen wel onderbouwd; verweerder heeft in zijn verweerschrift gemotiveerd aangegeven – onder verwijzing naar delen van het dossier van klaagster – welke stappen hij gezet heeft en welke mogelijkheden hij heeft onderzocht om (in eerste instantie) te bewerkstelligen dat klaagster weer naar de TG kon en, toen dit niet mogelijk bleek, haar te verwijzen naar een andere vorm van therapie. Ook het laatste klachtonderdeel is door het RTG ongegrond verklaard, omdat het niet voldoende is onderbouwd.

Klaagster is van de beslissing van het RTG in beroep gekomen. Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) gaat uit van de feiten en omstandigheden zoals vastgesteld in eerste aanleg, voor zover niet of onvoldoende bestreden, en oordeelt als volgt.

De kern van de klacht van klaagster houdt in dat de behandeling is beëindigd op formele gronden, omdat zij drie maanden afwezig was in de ankergroep, terwijl zij niet bekend was met deze (harde) grens. Volgens het CTG had klaagster hier echter wel bekend mee kunnen zijn; de regel staat immers expliciet vermeld in de huisregels, welke medio 2015 aan klaagster zijn verstrekt.

Klaagster heeft op dat moment niet de deelnemersverklaring, ter onderschrijving van deze huisregels, ondertekend. Dat ging volgens verweerder niet; het tekenen van de verklaring was voor klaagster te beladen. Als compromis heeft verweerder op de verklaring genoteerd dat klaagster de huisregels onderschrijft. Dit stuk is ook overgelegd. Het CTG gaat daarom uit van deze gang van zaken. Uit de door partijen overgelegde stukken blijkt volgens het CTG verder dat verweerder, nadat klaagster haar deelname aan de ankergroep had gestaakt, serieuze pogingen heeft ondernomen om haar weer aan te laten haken bij de oorspronkelijke behandeling alsmede dat hij – toen dat niet haalbaar bleek te zijn – heeft geprobeerd klaagster alternatieve behandelingen aan te reiken.

Voor het overige heeft de behandeling van de zaak in beroep het CTG geen aanleiding gegeven tot de vaststelling van andere feiten of tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van het RTG. Het beroep wordt daarom verworpen.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 15-06-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2017:187

Zaaknummer: C2017.074

Advocaten: M.J. Bos

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

afdelingssecretaresse/Algemeen Ziekenhuis Westfriesgasthuis, thans Ziekenhuizen West-Friesland en Waterland

Het ontslag op staande voet van een afdelingssecretaresse oncologie is rechtsgeldig. Werkneemster heeft, zonder dat sprake was van een behandelrelatie en een noodzaak voor raadpleging een patiëntendossier geraadpleegd. Zij heeft daarmee de gedragscode van het ziekenhuis overtreden.

Feiten

Werkneemster is sinds 2001 in dienst bij de Stichting Ziekenhuizen West-Friesland en Waterland (hierna: WFG) en vervult de functie van afdelingssecretaresse oncologie. WFG heeft een interne gedragscode voor gebruik en inzage van het Elektronisch Patiëntendossier. Werkneemster heeft in 2013 een waarschuwing gehad voor het onterecht inzien van patiëntengegevens. Op 3 april 2017 is werkneemster op staande voet ontslagen, omdat zij weer ten onrechte een patiëntendossier heeft ingezien. Werkneemster accepteert dat het dienstverband is geëindigd, maar verzoekt de rechtbank om toekenning van een billijke vergoeding en de transitievergoeding, omdat volgens haar geen sprake is van een dringende reden voor ontslag. Volgens haar heeft ze die dossiers per ongeluk ingezien en moet rekening worden gehouden met haar goede en lange arbeidsverleden en met de zware gevolgen van het ontslag.

Oordeel

Werkneemster heeft op 9 maart 2017 in een tijdsbestek van een uur twee keer, met een tussenpoos van ongeveer een halfuur, het patiëntendossier van Y geraadpleegd. Gelet op de overgelegde stukken, en met name de tabbladen uit het EPD en het Hix-systeem, en de toelichting van WFG op de zitting staat vast dat werkneemster in het patiëntendossier van Y de eerste keer vijfmaal heeft 'doorgeklikt' op de tabbladen in dat dossier, en de tweede keer tweemaal. Verder is niet in geschil dat raadpleging van het patiëntendossier van Y door

werkneemster strikt verboden was en in strijd met de gedragscode, omdat er geen behandelrelatie bestond tussen hen en er ook geen noodzaak was om zijn dossier te raadplegen.

Door het raadplegen van het patiëntendossier van Y heeft werkneemster op grove wijze haar verplichtingen uit de arbeidsovereenkomst, en met name de gedragscode, geschonden. Zij heeft immers dat patiëntendossier geraadpleegd zonder dat sprake was van een behandelrelatie en een noodzaak voor raadpleging, terwijl zij bekend was met het strikte beleid van WFG, zoals neergelegd in de gedragscode, dat in een dergelijk geval het raadplegen en inzien van een patiëntendossier absoluut verboden is. Daarbij weegt ook mee dat werkneemster op 1 juli 2013 nog was gewaarschuwd in verband met een vergelijkbare schending van de gedragscode, en er daarbij nadrukkelijk op is gewezen dat een herhaling zou kunnen leiden tot verdergaande maatregelen. Weliswaar heeft werkneemster gesteld dat er destijds namens WFG is gezegd dat die waarschuwing zou worden ingetrokken, maar van een dergelijke toezegging of intrekking is niet gebleken, en evenmin van enig bezwaar van werkneemster tegen de waarschuwing. Hoewel WFG er in 2013 van uitging dat er mogelijk geen sprake was van een opzettelijke schending van de gedragscode door werkneemster, heeft zij niet betwist dat de gedragscode ook destijds is overtreden. Ondanks het feit dat werkneemster dus was gewaarschuwd, heeft zij zich toch opnieuw schuldig gemaakt aan eenzelfde overtreding van de gedragscode. En dit terwijl zij naast de waarschuwing in 2013 vervolgens in 2014 ook een training heeft gevolgd ten aanzien van het omgaan met medische patiëntengegevens. Onder die omstandigheden moet de hernieuwde overtreding van de gedragscode werkneemster zwaar worden aangerekend en levert dit een dringende reden voor ontslag op staande voet op. De stelling van werkneemster dat zij het dossier van Y per ongeluk heeft geraadpleegd, is niet geloofwaardig. Ter zitting is door WFG toegelicht dat de naam van de patiënt linksboven in het gegevensblad van het patiëntendossier duidelijk staat vermeld en dat blijkt ook uit de door WFG overgelegde tabbladen uit het EPD en het Hix-systeem. Dat werkneemster, een ervaren werkneemster, dan vijf keer 'doorklikt' in een patiëntendossier, zonder dat zij in de gaten zou hebben in welk dossier zij zit, kan de kantonrechter niet volgen, temeer nu werkneemster ermee bekend is dat zeer zorgvuldig moet worden omgegaan met patiëntengegevens en zij nota bene daarvoor een extra training heeft gehad. Daarbij komt dat werkneemster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het raadplegen van het patiëntendossier van Y. Immers, in haar e-mail van 27 maart 2017 heeft zij gesteld dat zij per ongeluk in het dossier terecht is gekomen, maar in het verzoekschrift heeft zij gesteld dat zij het dossier bewust heeft ingezien om plaatsingsmogelijkheden te onderzoeken. Die twee verklaringen zijn niet met elkaar te rijmen. Bij het oordeel dat sprake is van een dringende reden voor ontslag op staande voet weegt ook mee dat WFG kan worden gevolgd in haar stelling dat zij er een groot belang bij heeft om haar gedragscode strikt toe te passen en te

handhaven, omdat de schending van de privacy van patiënten onder alle omstandigheden moet worden voorkomen en er geen enkel risico mag worden gelopen dat de geheimhouding van patiëntendossiers en patiëntgegevens wordt geschonden en dat dergelijke dossiers en gegevens naar buiten worden gebracht of in handen in komen van onbevoegden. WFG stelt ook terecht dat daarmee niet alleen het algemene belang van patiënten op privacy in het geding is, maar ook de reputatie van WFG. Werkneemster heeft erop gewezen dat zij haar werk voor WFG altijd naar tevredenheid heeft verricht, dat zij een lang dienstverband heeft en dat zij zwaar wordt getroffen door het ontslag op staande voet. Deze persoonlijke omstandigheden leggen echter onvoldoende gewicht in de schaal tegenover de aard en de ernst van de dringende reden. Nu hiervoor is geoordeeld dat het ontslag op staande voet rechtsgeldig is, zal het verzoek van werkneemster om toekenning van de billijke vergoeding worden afgewezen. Werkneemster heeft ook verzocht om WFG te veroordelen een transitievergoeding te betalen. Hoewel een dringende reden niet zonder meer samenvalt met ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van de werknemer, leveren de feiten en omstandigheden die de dringende reden vormen in dit geval ook een dergelijke ernstige verwijtbaarheid op. Immers, die feiten en omstandigheden zijn van dien aard dat het eindigen van de arbeidsovereenkomst het gevolg is van handelen of nalaten van de werknemer dat, mede gezien de voorbeelden genoemd in de wetsgeschiedenis, als ernstig verwijtbaar moet worden aangemerkt. Dat betekent dat de transitievergoeding niet verschuldigd is en het verzoek van werkneemster zal worden afgewezen.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 06-06-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:5046

Zaaknummer: 5919885 AO VERZ 17-38

Advocaten: R.L. Beckers en D.G. Veldhuizen

Wetsartikelen: 7:677 BW, 7:678 BW en 7:681 BW

RECHTSPRAAK

Gezondheidscentrum voor Asielzoekers B.V./GGZ-consulent

In deze zaak gaat het om een verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst van een arbeidsongeschikte GGZ-consulent wegens een verstoorde arbeidsrelatie (onvoldoende re-integratie en onacceptabele communicatie). Werkneemster wordt in de gelegenheid gesteld een deskundigenoordeel aan te vragen om te beoordelen of en in hoeverre zij in staat is om te voldoen aan de haar opgelegde re-integratieverplichtingen.

Feiten

Werkneemster is op 1 juni 2014 in dienst getreden bij GCA in de functie van consulent GGZ 1e lijn en zij werkt 16 tot 32 uren per week. Op de arbeidsovereenkomst is de CAO Gezondheidscentra van toepassing. Op 7 september 2015 is werkneemster uitgevallen wegens ziekte. Haar communicatie jegens collega's is niet acceptabel en dat leidt in augustus 2016 tot een schriftelijke waarschuwing. De deskundige van het UWV constateert in november 2016 dat werkneemster onvoldoende re-integratie-inspanningen pleegt. Dat laatste leidt tot een loonstaking en omdat zij dwars blijft liggen en de communicatie met collega's onacceptabel blijft vervolgens tot de mededeling dat als dit niet verbetert, een ontslagprocedure zal worden gestart. De bedrijfsarts verklaart eind december 2016 dat haar gedragingen niet voortkomen uit medische beperkingen en dat zij in staat moet worden geacht te re-integreren en zich aan afspraken te houden. Omdat er geen verbetering plaatsvindt, verzoekt GCA in maart 2017 de arbeidsovereenkomst primair te ontbinden op grond van artikel 7:669 lid 3 onderdeel g BW (verstoorde arbeidsverhouding). Aan dit verzoek legt GCA, kort samengevat, ten grondslag dat werkneemster onvoldoende meewerkt aan haar re-integratie en dat werkneemster zich ondanks waarschuwingen op ongepaste wijze uitlaat tegenover collega's en derden. De arbeidsrelatie is daardoor zodanig verstoord geraakt dat van GCA niet gevergd kan worden het dienstverband nog langer voort te zetten. Werkneemster verweert zich tegen het verzoek en stelt dat de verzochte ontbinding moet worden afgewezen. Zij voert daartoe aan dat het

verzoek verband houdt met het opzegverbod (art. 7:671b lid 6 BW) tijdens ziekte, maar zij heeft geen UWV-deskundigenoordeel overgelegd waar dat uit blijkt. Wel voert zij aan dat een officier van justitie in de loop van 2016 op basis van een geneeskundige verklaring een rechterlijke machtiging in het kader van de Wetboek bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (BOPZ) heeft gevorderd. Ook in een aantekening van de huisarts en de rapportage van de arbeidsdeskundige van het UWV wordt verwezen naar somatische verschijnselen.

Oordeel

De kantonrechter stelt vast dat sprake is van een opzegverbod, omdat werknemster ongeschikt is tot het verrichten van haar arbeid wegens ziekte. Partijen verschillen van mening over de vraag of het opzegverbod aan de ontbinding in de weg staat. De kantonrechter oordeelt als volgt. De psychische component in de gezondheidsproblemen van werknemster komt in de rapporten van de bedrijfsarts, het UWV en Ergatis niet expliciet naar voren. Werknemster heeft ook geen UWV-deskundigenoordeel overgelegd waaruit de psychische component van haar gezondheidsklachten in relatie tot haar (re-integratie)verplichtingen op grond van de arbeidsovereenkomst naar voren komen. Toch acht de kantonrechter het standpunt van werknemster in deze niet op voorhand onaannemelijk gelet op het feit dat een officier van justitie in de loop van 2016 op basis van een geneeskundige verklaring een rechterlijke machtiging in het kader van de Wetboek bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (BOPZ) heeft gevorderd. Ook in een aantekening van de huisarts en de rapportage van de arbeidsdeskundige van het UWV wordt verwezen naar somatische verschijnselen. Tegen deze achtergrond ligt het op de weg van werknemster om de re-integratieadviezen van de bedrijfsarts aan het deskundigenoordeel van het UWV te onderwerpen, teneinde te beoordelen of en in hoeverre zij in staat is om, mede gelet op haar psychische gesteldheid, te voldoen aan de haar opgelegde re-integratieverplichtingen, waaronder ook het in acht nemen van normale gedrags- en omgangsnormen, het nakomen van afspraken en het volgen van de juiste medische behandeling. Gelet op het standpunt van werknemster zal de kantonrechter haar in de gelegenheid stellen om alsnog een dergelijk deskundigenoordeel van het UWV aan te vragen. Iedere verdere beslissing zal in verband hiermee worden aangehouden.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 10-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:2008

Zaaknummer: 5766896 \ HA VERZ 17-21

Advocaten: D. Eringa-Oudijk en H.A. van der Kleij

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 onderdeel g BW, 7:670 BW en 7:671b BW

RECHTSPRAAK

MEE IJsseloevers/consulent

Ondanks een langdurig verbetertraject laat werkneemster geen verbetering zien in haar functioneren en ontvangt werkgever verschillende klachten over het gedrag en de houding van werkneemster. Er volgt ontbinding van de arbeidsovereenkomst op de d-grond (ongeschikt voor de functie) en niet vanwege ernstig verwijtbaar handelen (e-grond). Werkneemster krijgt een transitievergoeding toegewezen. De proceskostenveroordeling komt ten laste van werkneemster.

Feiten

MEE is een organisatie die ondersteuning biedt aan mensen met een beperking, met als doel dat deze mensen hun dagelijks leven zo zelfstandig mogelijk vorm kunnen geven en zo veel mogelijk in de samenleving kunnen participeren. Werkneemster, 37 jaar oud, is sinds 1 mei 2006 in dienst bij stichting MEE IJsseloevers (hierna: de stichting) als consulent. In deze functie faciliteert en ondersteunt zij kwetsbare mensen in de samenleving met hun dagelijks leven. Werkneemster is sinds 2015 meerdere malen aangesproken op haar functioneren en op een gebrekkige urenregistratie. Zij heeft in een lang en intensief informeel en formeel verbetertraject gezeten, welk traject zelfs is verlengd. Werkneemster is overgeplaatst naar een ander team en werkgever heeft werkneemster op verschillende gebieden, zowel werk- als privé gerelateerd, ondersteund, onder andere door een coach. In de kern kwamen de verbeterpunten erop neer dat werkneemster de kwaliteit van haar dienstverlening diende te verbeteren en deze dienstverlening diende te professionaliseren, ervoor diende te zorgen dat zij gemiddeld 25 cliëntendossiers in behandeling had en dat zij voor een juiste rapportage diende zorg te dragen, zowel dossierinhoudelijk als qua urenregistratie. Volgens de stichting heeft werkneemster daarin geen verbetering laten zien, maar juist een verslechtering. De stichting verzoekt ontbinding van de arbeidsovereenkomst, primair wegens (ernstig) verwijtbaar handelen van werkneemster en subsidiair vanwege de ongeschiktheid van werkneemster tot het verrichten van de bedongen arbeid en meer subsidiair op grond van een

verstoorde arbeidsverhouding. Werkneemster verzoekt de gevraagde ontbinding af te wijzen, dan wel, subsidiair, toe te wijzen met de transitievegoeding en een billijke vergoeding.

Oordeel

Werkneemster heeft niet weersproken dat de betreffende verbeterpunten zien op eisen die aan haar functie van consulent gesteld worden, zodat hiervan kan worden uitgegaan. Wat betreft deze functie-eisen is tevens van belang dat werkneemster in haar functie te maken heeft met een kwetsbare doelgroep, die afhankelijk is van goede ondersteuning en dat werkneemster een grote verantwoordelijkheid heeft ten opzichte van deze mensen. Vastgesteld wordt dat werkneemster intensief door werkgever is begeleid teneinde haar functioneren te verbeteren. In de brieven over het verbetertraject is werkneemster erop gewezen dat indien haar functioneren niet op het gewenste niveau wordt gebracht, dit tot arbeidsrechtelijke maatregelen zal leiden. Werkneemster had dan ook de ernst van de situatie moeten inzien en moeten beseffen dat bij het uitblijven van een verbetering haar baan op het spel zou staan. De stichting heeft onbetwist gesteld dat werkneemster tegenover haar geen inhoudelijke reactie heeft gegeven op de ontvangen klachten, dat zij deze bagatelliseert en dat werkneemster de ernst van de situatie niet inziet. Gelet hierop is het begrijpelijk dat de stichting er geen vertrouwen meer in heeft dat het functioneren van werkneemster nog zal verbeteren. De hiervoor omschreven feiten en omstandigheden leveren geen verwijtbaar handelen aan de zijde van werkneemster op in de zin van artikel 7:669 lid 3 onderdeel e BW. Weliswaar staat vast dat werkneemster er niet in is geslaagd haar functioneren te verbeteren en dat er juist op het gebied van haar verbeterpunten een aantal klachten bij werkgever is binnengekomen, maar niet is gebleken dat werkneemster schuld heeft aan het betreffende gebrekkige handelen. Van onwil van de zijde van werkneemster lijkt geen sprake te zijn. Er lijkt eerder sprake te zijn van onmacht of onkunde. Uit de geschetste feiten en omstandigheden is echter wel duidelijk geworden dat werkneemster ongeschikt is voor de functie van consulent. Nu de stichting haar hiervan tijdig in kennis heeft gesteld en haar in voldoende mate in de gelegenheid heeft gesteld haar functioneren te verbeteren en gesteld noch gebleken is dat de ongeschiktheid het gevolg is van onvoldoende zorg van de stichting voor scholing van werkneemster of voor haar arbeidsomstandigheden, is sprake van een redelijke grond voor ontbinding van de arbeidsovereenkomst als bedoeld in artikel 7:669 lid 3 onderdeel d BW (ongeschikt voor de functie). Werkneemster krijgt de transitievegoeding van ruim € 13.000 toegewezen, maar niet de billijke vergoeding (werkgever valt geen ernstig verwijt te maken) en werkneemster moet vanwege haar ongelijk aan werkgever een proceskostenvergoeding (bepaald op ruim € 700) betalen.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 04-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:2006

Zaaknummer: 5768321 \ HA VERZ 17-23

Advocaten: C.E.G. Koopman en A.A.M. van der Zandt

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 onderdeel d BW en 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Noorderbreedte/Topfunctionaris

De WNT verplicht werkneemster niet om ontslagvergoedingen en salaris terug te betalen omdat de afspraken in de arbeidsovereenkomst over een ontslagregeling en doorbetaling van loon bij non-activiteit kwalificeren als bedingen die zijn gesloten voor inwerkingtreding van de WNT. Hierdoor is de WNT op grond van het overgangsrecht niet van toepassing. Ook het feit dat de op voorhand in de arbeidsovereenkomst afgesproken beëindigingsregeling geen concreet bedrag vermeldde, doet daar niet aan af.

Feiten Werkneemster is op 1 september 2012 bij de werkgever, een zorginstelling, in dienst getreden. Zij werkte als directeur. Begin december 2015 is werkneemster op non-actief gesteld. Op 25 januari 2016 hebben partijen een vaststellingsovereenkomst gesloten tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst per 1 september 2016 met betaling aan de werkneemster van een vergoeding van € 33.059,05 bruto. Dit bedrag hebben partijen bepaald omdat in de arbeidsovereenkomst is vermeld dat werkneemster bij beëindiging van het dienstverband recht heeft op een schadevergoeding naar redelijkheid en billijkheid. De op non-actiefstelling met volledige doorbetaling van het loon is doorgelopen tot het einde van het dienstverband. In juli 2016 heeft het CBIG, het agentschap dat is aangewezen als WNT-toezichthouder, geconcludeerd dat werkneemster en haar collega-directeur moeten worden aangemerkt als topfunctionarissen in de zin van de WNT. Werkgever heeft deze conclusie geaccepteerd. Werkgever heeft vervolgens vastgesteld dat werkneemster een hogere ontslagvergoeding heeft ontvangen dan was toegestaan op grond van de WNT. Aan werkneemster is, gerekend over de periode van de op non-actiefstelling van 1 februari 2016 tot 1 september 2016 aan salaris betaald € 66.319,47 bruto en aan vaste vergoeding € 3294,12. Op grond van de WNT moet zo'n doorbetaling tijdens non-activiteit worden beschouwd als een ontslagvergoeding. Daarnaast is een beëindigingsvergoeding betaald van € 33.059,05 bruto en kosten rechtsbijstand voor een bedrag van € 5000. Het totaalbedrag van € 107.662,64 is ruim boven het WNT-maximum van € 75.000. Het verschil van € 32.662,64 is dan ook volgens werkgever onverschuldigd betaald. Hij heeft daarom een bedrag van € 32.662,64 teruggevorderd. Partijen hebben hun geschil

hierover voorgelegd aan de kantonrechter.

Beoordeling De kantonrechter verwerpt het verweer van werknemster dat zij geen topfunctionaris is in de zin van de WNT. De kantonrechter volgt het oordeel van het CBIG en geeft aan dat, voor zover de toepasselijkheid van de WNT al tot de (volledige) beoordelingsvrijheid van de kantonrechter behoort en niet uitsluitend langs de bestuursrechtelijke weg dient te worden beantwoord, de kantonrechter van oordeel is dat partijen, maar in het bijzonder werknemster, onvoldoende gedocumenteerd/onderbouwd hebben dat, ter weerlegging van de bevindingen van het CIBG, in dit geval de WNT geen toepassing dient te vinden. Voorshands dient de kantonrechter dan ook uit te gaan van die door het CIBG (voorlopig) vastgestelde bevindingen. Wel is de overgangsregeling van artikel 7.3 lid 6 WNT van toepassing. Deze overgangsregeling houdt in dat bedingen die voorafgaand aan de inwerkingtreding van de WNT zijn overeengekomen, gedurende vier jaar hun gelding behouden. In het onderhavige geval is in de arbeidsovereenkomst bepaald dat werknemster bij beëindiging van het dienstverband recht heeft op een schadevergoeding naar redelijkheid en billijkheid. Dit is een beding dat onder de overgangsregeling valt. Dat geen concreet bedrag is genoemd, doet daar niet aan af, temeer niet omdat de toegekende vergoeding is gebaseerd op de destijds gangbare kantonrechttersformule. De WNT bevat geen overgangsregeling voor salaris tijdens een periode van non-activiteit. Nu partijen in de arbeidsovereenkomst hebben bepaald dat de werkgever tijdens een schorsing of op non-actiefstelling het loon moet doorbetalen en de wetgever een dergelijke regeling als een ontslaguitkering ziet, merkt de kantonrechter ook deze afspraak in de arbeidsovereenkomst aan als een beding dat onder het overgangsrecht valt. De WNT tast dit beding dus niet aan. Ten slotte hoeft werknemster ook de vergoeding van € 5000 voor kosten rechtsbijstand niet terug te betalen. De WNT geeft niet aan of een dergelijke vergoeding moet worden gezien als een ontslagvergoeding. Een redelijke wetstoepassing brengt dan mee dat dit niet het geval is, tenzij sprake is van misbruik. Daarvan is echter niet gebleken.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:2287

Zaaknummer: 5787496 / MC FORM 17-2862

Advocaten: A.J.H. Geense en R.J. Voorink

Wetsartikelen: 1.6 WNT, 2.1 WNT, 7.3 lid 6 WNT en 6:203 BW

RECHTSPRAAK

Lentis Maatschappelijke Onderneming/werknemer

In deze zaak gaat het om een verpleegkundige die een mannelijke bewoner de rug van een vrouwelijke bewoner laat wassen. Hiervan heeft zij geluidsopnames gemaakt die zij aan collega's heeft laten horen. Het verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst vanwege verwijtbaar handelen (e-grond) wordt toegewezen met toekenning aan werknemer van de transitievergoeding maar met oplegging van een proceskostenveroordeling ten laste van werknemer.

Feiten

De werknemer is op 1 februari 2001 in dienst getreden bij de werkgever. De laatste functie die de werknemer vervulde, is die van verpleegkundige, met een salaris van € 2706,70 bruto. Op de arbeidsovereenkomst is de Collectieve Arbeidsovereenkomst GGZ van toepassing. De werkgever biedt geestelijke gezondheidszorg aan mensen die bekend zijn met psychiatrische dan wel psychische problematiek en die al dan niet opname nodig hebben. De problematiek van de bewoners van de woonvorm is psychiatrisch dusdanig complex dat ze (nog) in een beschermde woonvorm verblijven. De werknemer was de persoonlijk begeleider van een mannelijke bewoner. In juni 2016 heeft zij deze bewoner voorgesteld om de rug te wassen van een vrouwelijke bewoner, met wie hij al enige tijd een relatie heeft. Zowel de mannelijke als de vrouwelijke bewoner heeft met dit voorstel ingestemd, waarna de mannelijke bewoner de rug van de vrouwelijke bewoner heeft gewassen. Van het gesprek dat beiden tijdens het wassen hadden heeft de werknemer zonder toestemming en medeweten van de bewoners geluidsopnamen gemaakt. Deze geluidsopnamen heeft zij aan meerdere collega's laten horen. Nadat de werkgever op 12 september 2016 op de hoogte raakte van hetgeen was voorgevallen, heeft een gesprek plaatsgevonden tussen partijen. De directie heeft aangegeven een nader onderzoek te willen instellen en op 13 september 2016 is de werknemer op non-actief gesteld. Op 29 december 2016 heeft de werkgever de werknemer meegedeeld dat zij de kantonrechter zal verzoeken om de arbeidsovereenkomst tussen partijen te ontbinden. De werkgever verzoekt de arbeidsovereenkomst met de werknemer te ontbinden wegens verwijtbaar

handelen.

Oordeel

Naar het oordeel van de kantonrechter leveren de door de werkgever in dat verband naar voren gebrachte feiten en omstandigheden een redelijke grond voor ontbinding op. Met de werkgever is de kantonrechter van oordeel dat de werknemer onprofessioneel heeft gehandeld door voor te stellen dat de mannelijke bewoner de rug van de vrouwelijke bewoner zou wassen, temeer omdat zij dit – zoals ter zitting is gebleken – heeft gedaan zonder daarover eerst te overleggen met de persoonlijk begeleider van de vrouwelijke bewoner. De werknemer had zich kunnen en moeten realiseren dat de bewoners, gelet op de ongelijkwaardige verhouding tussen haar en die bewoners, moeite zouden kunnen hebben met het geven van een eerlijk antwoord op deze vraag. Daar komt bij dat de mannelijke bewoner, zoals de werknemer ter zitting heeft verklaard, vóórdat zij zijn persoonlijk begeleider werd, zeer afwijzend stond tegenover douchen. Tegen die achtergrond had de werknemer zich terughoudender moeten opstellen. Vervolgens heeft de werknemer zonder toestemming en medeweten van de bewoners een geluidsopname gemaakt van het gesprek dat zij hadden terwijl de mannelijke bewoner de rug van de vrouwelijke bewoner waste. Daarmee heeft zij naar het oordeel van de kantonrechter de privacy van die bewoners, die op dat vlak al zoveel hebben moeten inleveren, dusdanig geschonden dat sprake is van slecht werknemerschap. Niet in geschil is dat de mannelijke bewoner naar aanleiding van deze geluidsopname het vertrouwen in de hulpverlening is verloren en dagelijks (weer) moeite heeft met douchen. Dat is een ontwikkeling die de werknemer te verwijten valt en die de kantonrechter zwaar laat wegen bij zijn oordeel. De kantonrechter ziet geen reden om te oordelen dat herplaatsing van de werknemer binnen een redelijke termijn nog mogelijk is. De conclusie is dat de werknemer zodanig verwijtbaar heeft gehandeld dat van de werkgever in redelijkheid niet verlangd kan worden het dienstverband met haar te laten voortduren. De kantonrechter zal het verzoek van de werkgever daarom toewijzen en de arbeidsovereenkomst ontbinden met ingang van 1 juli 2017. De kantonrechter ziet geen aanleiding om aan de werknemer een billijke vergoeding toe te kennen. Werknemer krijgt de transitievergoeding van ruim € 22.000 toegewezen, maar niet de billijke vergoeding (werkgever valt geen ernstig verwijt te maken) en werknemer moet vanwege haar ongelijk aan werkgever een proceskostenvergoeding (bepaald op ruim € 700) betalen.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 04-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2017:1905

Zaaknummer: 5701818 AR VERZ 17-15

Advocaten: A. Baas en T.J. Hidding

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 onderdeel e BW, 7:671b lid 1 onderdeel a BW en 7:671b lid 8 onderdeel c BW

RECHTSPRAAK

Clara Wichmann-fonds/NZa

Het bezwaar van het Proefprocessenfonds Clara Wichmann tegen de Prestatiebeschrijving integrale geboortezorg is niet-ontvankelijk verklaard door de NZa, omdat het fonds geen belanghebbende zou zijn. Het CBb oordeelt dat het fonds wel belanghebbende is, omdat zij blijkens haar statuten en feitelijke werkzaamheden opkomt voor het zelfbeschikkingsrecht en de keuzevrijheid van vrouwen voor de zorg en de zorgverlener die zij wensen. Het CBb ziet in diverse rapportages over de invoering van de integrale geboortezorg aanknopingspunten voor het oordeel dat die belangen ook rechtstreeks zijn betrokken bij het primaire besluit. Het beroep is gegrond.

Feiten

De NZa heeft de Prestatiebeschrijving integrale geboortezorg vastgesteld, op basis waarvan integrale tarieven voor de gehele geboortezorgketen in rekening kunnen worden gebracht. Stichting Proefprocessenfonds Clara Wichmann (het 'Clara Wichmann-fonds') heeft bezwaar gemaakt tegen deze beschikking omdat zij meent dat het besluit een nadelige impact heeft op de verzekerings- en rechtpositie van zwangere vrouwen en in strijd is met het recht van vrouwen op zelfbeschikking en keuzevrijheid.

De NZa heeft het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard omdat het Clara Wichmann-fonds niet als belanghebbende zou kunnen worden aangemerkt.

Het Clara Wichmann-fonds heeft beroep ingesteld. Zij voert aan dat ten onrechte een inhoudelijk oordeel over haar bezwaren ten grondslag is gelegd aan de ontvankelijkheid van haar bezwaar, terwijl de NZa had moeten beoordelen of de algemene belangen die het Clara Wichmann-fonds blijkens haar statuten en feitelijke werkzaamheden in het bijzonder behartigt, voldoende specifiek zijn in verhouding tot het belang waarvoor zij in deze procedure opkomt (het behoud van keuzevrijheid voor vrouwen en daarmee het bevorderen

van emancipatie van vrouwen en de juridische en maatschappelijke positie van vrouwen).

De NZa voert aan dat uit de statuten niet blijkt dat het Clara Wichmann-fonds opkomt voor de rechten van vrouwen in het algemeen, noch voor de juridische en maatschappelijke positie van vrouwen of de keuzevrijheid voor een specifieke zorgverlener. Ook ziet het primaire besluit slechts op de invoering van een experiment, naast de reeds bestaande declaratiemogelijkheden: de enkele verwachting dat in de toekomst (mogelijk) belangen zouden worden verkregen die (mogelijk) betrokken zullen zijn bij een nieuw besluit is onvoldoende voor een rechtstreeks belang bij het primaire besluit.

Oordeel

Het CBb oordeelt dat het zelfbeschikkingsrecht en de keuzevrijheid van vrouwen voor de zorg en de zorgverlener die zij wensen, belangen zijn die door het Clara Wichmann-fonds krachtens haar doelstellingen en feitelijke werkzaamheden in het bijzonder worden behartigd. In de statuten vindt het CBb een aanwijzing dat het Clara Wichmann-fonds met 'emancipatie' doelt op de bevordering van de rechtspositie van vrouwen in het algemeen. De bevordering van emancipatie kan aldus ook tot uiting komen in het streven naar een volwaardige positie in die situaties waarin de maatschappelijke structuren of de regelgeving zich naar hun aard specifiek of uitsluitend richten op vrouwen. Verder geven feitelijke werkzaamheden van het Clara Wichmann-fonds mede kleuring aan de uitleg van de in de statuten opgenomen term 'emancipatie'. De uitleg die de NZa aan de statuten geeft, is daarom te eng, aldus het CBb. Ook heeft het Clara Wichmann-fonds na bekendwording van de plannen rond de integrale geboortezorg dienaangaande feitelijke werkzaamheden verricht.

Het CBb oordeelt verder dat deze belangen rechtstreeks bij het primaire besluit zijn betrokken. Volgens het CBb kan niet worden uitgesloten dat het primaire besluit gevolgen zal hebben voor de keuzevrijheid van vrouwen en/of het recht op zelfbeschikking. Het CBb baseert zich daarvoor onder andere op rapporten van de NZa en KPMG alsmede een monitor van het RIVM.

Dat het primaire besluit slechts op de invoering van een experiment ziet, kan voorts niet bepalend zijn voor de vraag of het Clara Wichmann-fonds belanghebbende is: ook in deze fase, waarin wordt verkend of een weg kan worden ingeslagen die de door het Clara Wichmann-fonds onwenselijk geachte ontwikkeling met zich zou brengen, zijn de door haar in het bijzonder behartigde belangen bij het primaire besluit betrokken, aldus het CBb.

Het CBb verklaart het beroep gegrond en draagt de NZa op vóór 1 september 2017 een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 22-06-2017

ECLI: ECLI:NL:CBB:2017:203

Zaaknummer: 17/157

Advocaten: mr. M.F. van der Mersch

Wetsartikelen: 1:2 Awb

RECHTSPRAAK

X/Y

Een verzoek tot het verlenen van een Voorlopige Machtiging moet worden afgewezen wanneer aantoonbaar onvoldoende onderzoek heeft plaatsgevonden naar alternatieven om een gedwongen opname te voorkomen. De betrokkenheid van de verklarende psychiater bij de voorafgaande beslissing omtrent afzondering maakt dat deze psychiater niet onafhankelijk is.

Feiten

Voor betrokkene – verslaafd aan middelengebruik, waardoor hij verward raakt en dreigend agressief wordt – geldt een langdurige ISD-maatregel, die bijna afloopt. In het (laatste) strafvonnis, waarbij een ISD-maatregel is opgelegd, is een duidelijk traject beschreven (Begeleid Wonen en dragen van een enkelband) om te werken aan de verslavingsproblematiek en aan resocialisatie van betrokkene.

Vlak vóór afloop van de ISD-maatregel wordt betrokkene nog snel even overgeplaatst naar een PI en worden afspraken gemaakt voor een nog te houden 'zorgconferentie', waarop bekeken zal gaan worden wat een passende vervolgplek zal zijn voor betrokkene. Omdat over die vervolgplek nog veel onduidelijk is, wordt veiligheidshalve een Voorlopige Machtiging aangevraagd.

De advocaat betoogt dat dit verzoek moet worden afgewezen omdat er nog mogelijkheden buiten het ziekenhuis bestaan om het gevaar – zo al aanwezig – af te wenden.

De psychiater, die de geneeskundige verklaring afgeeft, heeft, voorafgaande aan die geneeskundige verklaring, verschillende keren het formulier ten behoeve van afzonderingsmaatregelen voor betrokkene ondertekend en betrokkene kent de psychiater dan ook. Bovendien werkt de betreffende psychiater een aantal dagen per week bij de instelling, waar betrokkene (na afgifte van de machtiging) zou moeten worden opgenomen. De advocaat betoogt dan ook dat de psychiater bij de behandeling is betrokken en dus niet onafhankelijk is.

Oordeel

De rechtbank wijst het verzoek voor het verlenen van de machtiging af. Het ligt op de weg van de hulpverleners om goed te motiveren waarom een machtiging noodzakelijk is voor het voortzetten van het resocialisatietraject van betrokkene. Dat is hier niet gebeurd, waardoor onvoldoende duidelijk is geworden of alternatieven, om een gedwongen opname te voorkomen, daadwerkelijk onderzocht zijn. De rechtbank heeft eerder de indruk gekregen dat de machtiging nog 'even snel' is aangevraagd als 'oplossing', omdat de ISD-maatregel bijna afloopt. Aldus is onvoldoende onderbouwd dat de voorlopige machtiging noodzakelijk is als ultimum remedium om het door betrokkene veroorzaakte gevaar af te wenden.

De psychiater die de geneeskundige verklaring heeft afgegeven is niet onafhankelijk, want hij is bij de behandeling betrokken. Immers, een beslissing tot afzondering vergt een afweging, die de betreffende psychiater vanuit zijn expertise en kennis van betrokkene behoort te maken, en is daarmee een onderdeel van de behandeling van betrokkene.

mr. J.M. van Luyck

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:2998

Zaaknummer: C/16/438924 / FL RK 17-984

Advocaten: S. Koster

Wetsartikelen: 2 lid 2 sub b Wet Bopz en 5 lid 1 Wet Bopz